

Зміст

Березень Жу в пошуках дитинства • 7

Квітень Жу у квітневому присмерку • 15

Травень Жу повертає запахи • 23

Червень Жу смакає за ниточку • 29

Липень Де б узяти такого вовка? • 37

Серпень Жу гладить Землю • 41

Вересень Музыка, якої не було чути • 47

Жовтень Жу та гриби • 53

Листопад Жу та осінній лідух • 59

Грудень Жу в час зимового сонцестояння • 63

Січень Особливе тепло • 69

Лютий У кожного свій мед • 75

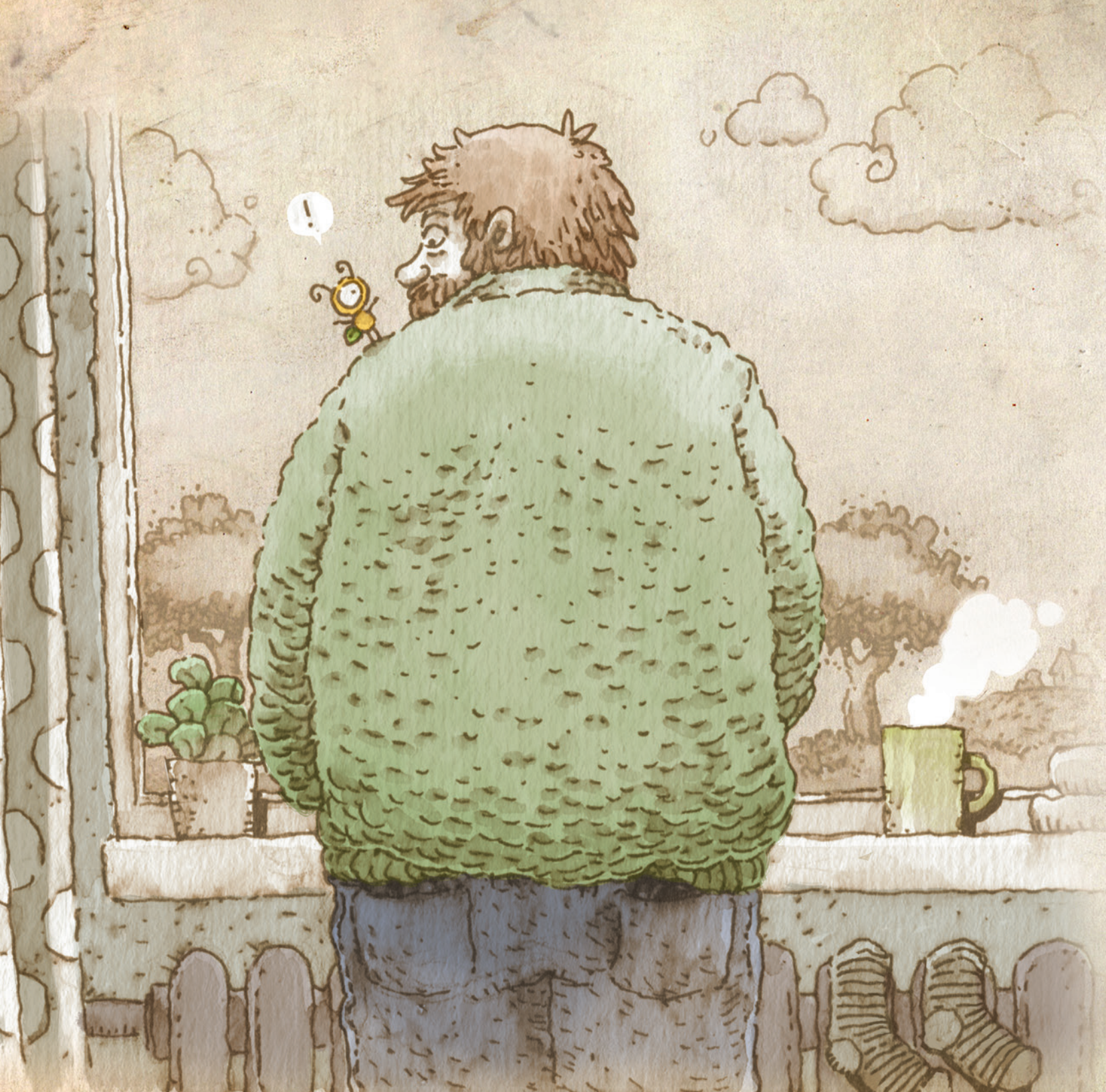
Окрай темного лісу в затишній хижі мешкає сумний самотній Садівник. Чоловік утік подалі від мегаполісу, й тепер його дні минають у звичайних садових клопотах. Спокійне життя на природі не віщує ніяких пригод, аж доки в Садівника не з'являється чарівна Жу.

Жу схожа на комаху, проте має крила-листочки та чутливі різьки. Своїми великими очима вона дивиться на світ по-дитячому щиро й допитливо. Разом із Жу Садівник дізнається, що в кожній квітці живуть феї, що гноми проростають із-під землі, а з Дрімучого лісу в садок інколи залітають лісові духи — лідухи.

Жу вчить Садівника помічати дива, адже вміння бачити довкола себе прекрасне — надійний спосіб на все життя залишитися вразливим до неймовірних пригод. Садівник дізнається, що вітер може бути голодним, а зорі та хмари смакують у відображенні вечірнього чаю. Жу маленька, проте має напрочуд велике серце! Вона гладить Землю, щоб та нікуди не втекла, допомагає Садівникові знайти загублене дитинство, повертає запахи в садок та рятує звірів, які заблукали. Натомість Садівник лагідно вчить любу Жу бути обачною: виявляти справжніх друзів, не довіряти незнайомцям та остерігатися Дрімучого лісу.

Разом із Жу минають дні Садівника, сповнені тихої щемкої радості. Кожна пригода для Жу — новий досвід. Кожна її пригода для Садівника — щаслива згадка з дитинства.

Березень

Жу в пошуках дитинства

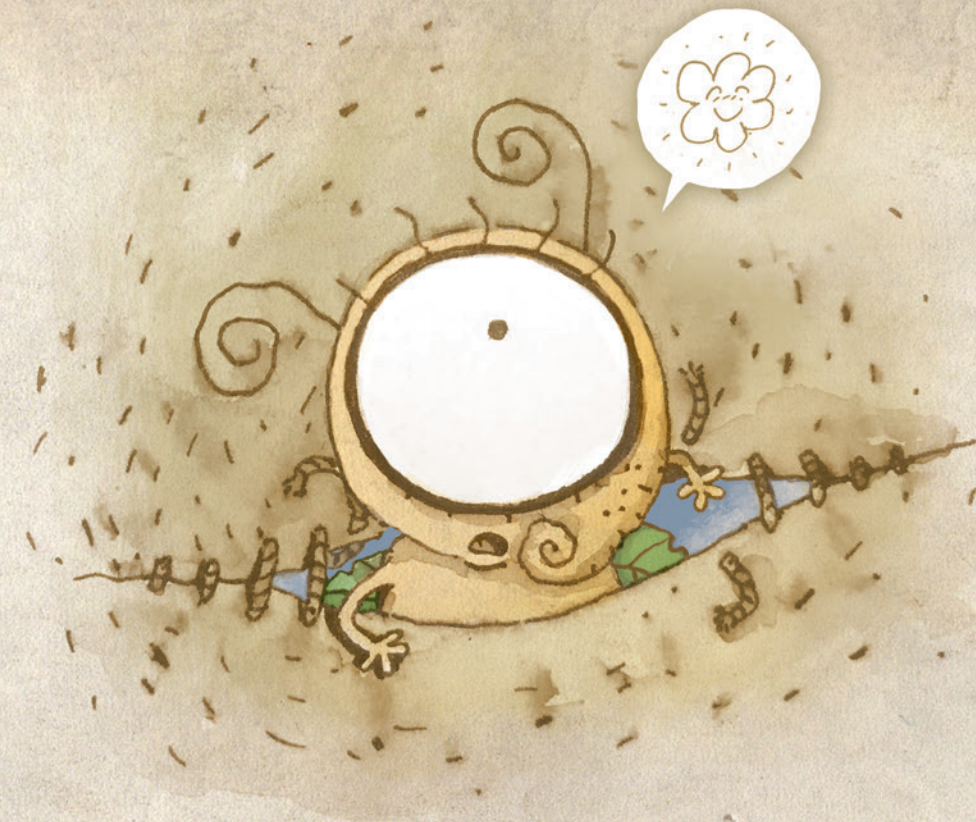
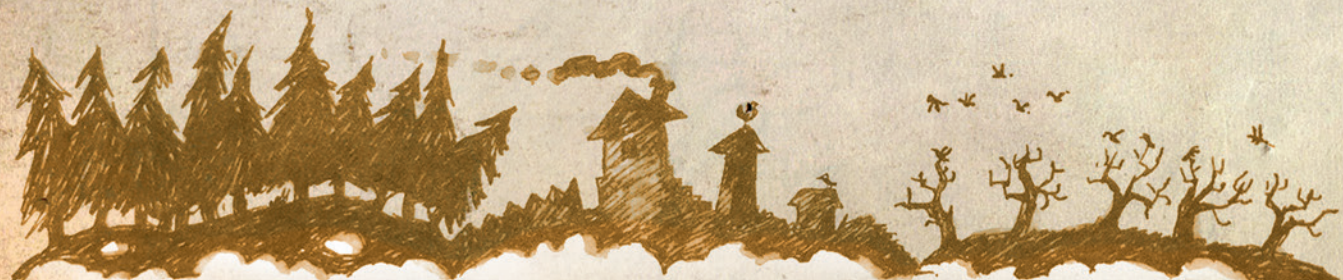
День був сіро-синім, вітряним і дощовим. На смак — як листя кульбаби, на дотик — як клейонка. Із запахом багать, довгий і слизький, наче дощовий черв'як.

Садівник підійшов до вікна і вкотре зачудувався березневими птахами, що всмак щебетали, незважаючи на негоду. Кожна — про щось своє.

«Треба привести до ладу старий одяг», — подумав Садівник і одразу ж узявся до справи.

На очі йому трапився вельветовий піджак із симпатичними латками на ліктях. Садівник дуже любив свій вірний старий піджак. Кожен його ґудзик зазнав не однієї пригоди, а крізь петельки знай собі ширяв весняний бешкетник вітер.

Садівник засунув руки в кишені піджака, сподіваючись відшукати там привіти з минулого: жолудь, красивий камінчик чи бодай жменю піску. Однак у кишенях було геть порожньо. Ба більше, у правій кишені Садівник намацав... дірку!

Його пальці затремтіли. Чоловік упустив піджак, одразу ж підняв його, пригорнув і завмер, прислухаючись до свого серця. Дірка в кишені була завбільшки з дитинство. Садівник загубив його колись давно, дуже давно. Він намагався, але так і не зміг пригадати, коли й де саме воно випало: у який замет, стіжок чи калюжу.

«Зашити? Не зашити? Зашити? Не зашити?» — Думки змінювали одна одну, а Садівник усе не наважувався взяти до рук голку. Адже якщо він зашиє — що тоді? Що це означатиме?!

— Як справи? — почувся голос Жужі, яка нечутно підлетіла й зависла в повітрі за спиною Садівника.